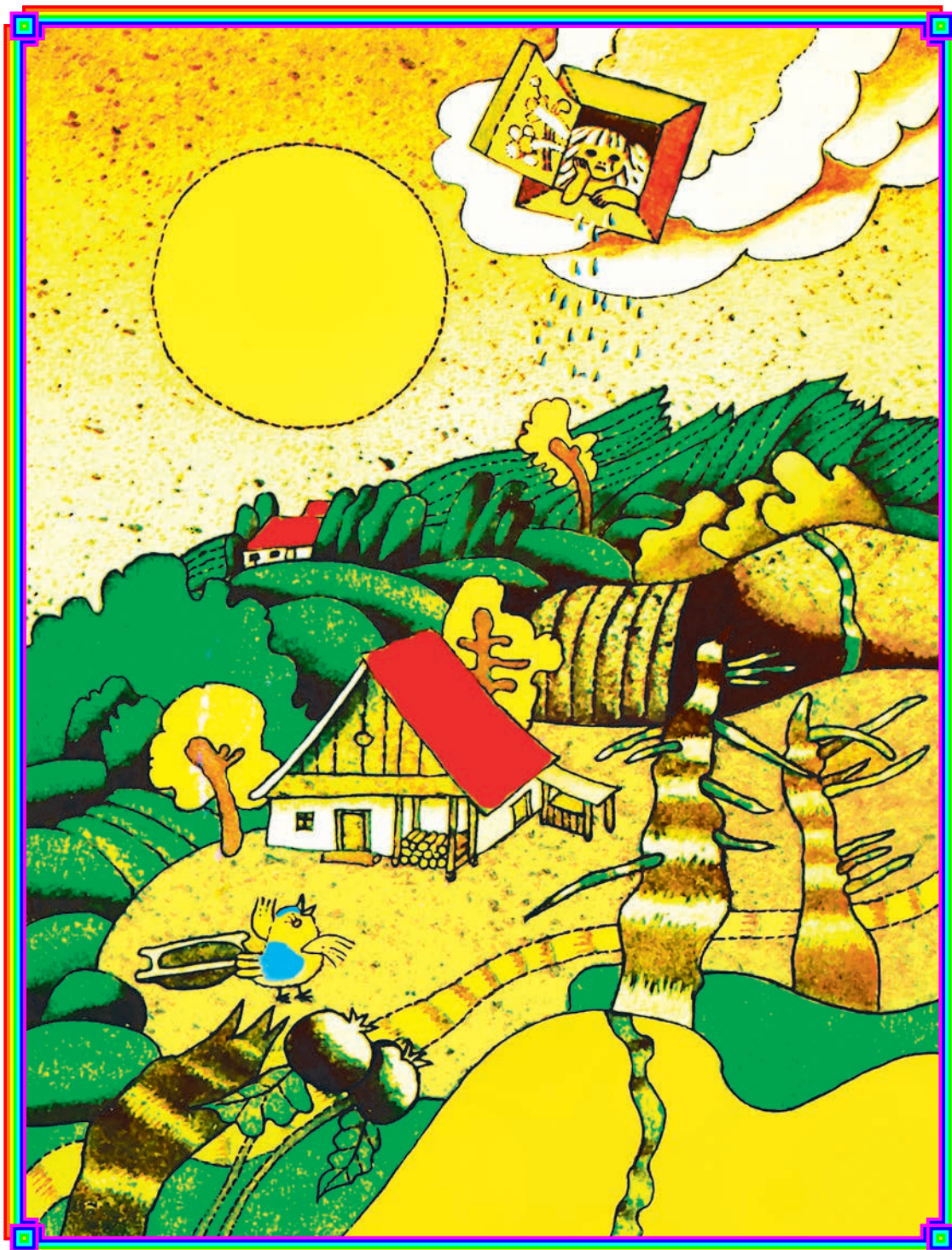

ЧЕРВЕНЬ 2019/2020 р.

10

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Тамара Коломієць

ЧЕРВЕНЬ

Ходить літо
Білим світом
Від двора і до двора,
А за літом –
Червень слідом
Спілі ягоди збира.
І солодкі, і червоні
Обриває тут і там,
Не сороці, не вороні –
Куштувать дає шпакам.
– Ну, які вони? – питає.–
Чи сподобались, чи ні?
І збирає-вибирає
Найспіліші та смачні
У найбільший козубок
Для малят, для пташок,
Запашні та соковиті –
Щедрим сонечком наліті.

Ти постаєш у ясній обнові,
Як пісня, линеш рідне слово.
Ти наше диво калинове
Кохана материнська мово!
Дмитро Білоус

Анатолій Качан

На порозі літа

(Гра з прикметою)

Розвидняється, розвидняється,
На шипшині цвіт розпускається.
Ніжні пахоці розливає,
Бджіл із пасіки виглядає.

Розвидняється, розвидняється,
Треті півні перекликаються:
– Розпустила шипшина квіти –
Це прийшло довгождане літо.

Андрій М'ястківський Сама в хаті

Кошенятко чеше вуса
Лапками двома.
В магазин пішла матуся,
В хаті я сама.
Вмиюсь чисто, вмиюсь біло,
І тоді візьмусь за діло.

Підмету гарненько в хаті,
Молока дам кошеняті,
Своє ліжко застелю,
Квіти в горщику поллю,
Заплету я кіски русі
І чекатиму матусі.

Розмалюй.

На обкладинці журналу
ілюстрація українського ху-
дожника Петра Гулина.

«Ти ніколи не розв'яжеш проблему, якщо будеш ду-
мати так само, як ті, хто її створив».

(Альберт Ейнштейн, один з найвизначніших фізиків ХХ століття).

Чи знаєте ви, що...

Скарб у глечичку

Археолог-аматор знайшов глечик з 74 золотими австрійськими дукатами і турецькими цехінами на південному сході Чехії.

Скарб належить до середини XVI – початку XVII століття. Його передали в Музей Південно-Східної Моравії міста Злін.

«Ми можемо лише здогадуватися про походження скарбу. Це може бути майно місцевого жителя, заховане під час Тридцятирічної війни, так і сховок одного з солдатів, до якого він так і не повернувся», – розповіла археологиня музею Яна Лангова.

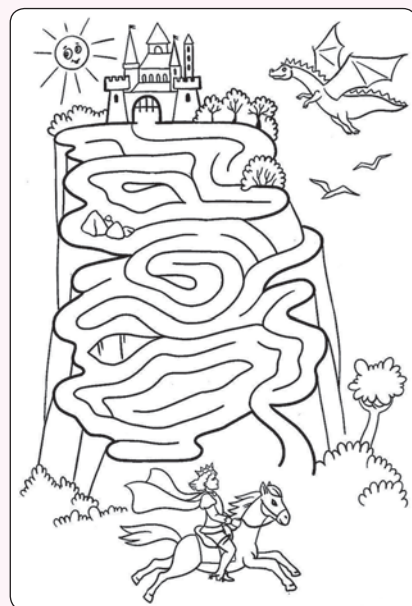

Розмалюй.

Павло Тичина

Не бував ти в наших краях!
Там же небо – блакитні простори...
Там степи, там могили, як гори.
А веснянії ночі в гаях!..
Ах, хіба ж ти, хіба ти це не знаєш,
Коли сам весь тремтиш, весь смієшся, к ридаш,
Серце б'ється і б'ється в грудях...
Не бував ти у наших краях.
Не бував ти у наших краях,
Бо відтіль не таким би вернувся!
Чув про степ, що ген-ген простягнувся?
Єсть там люди – й зросли у степах,
Що не люблять, не вміють ридати.
Що не можуть без пісні і нивки зорати!
Тебе ж завжди я бачу в сльозах... –
Не бував ти в наших краях.

Допоможи царевичу добратися до замку та розмалюй.

Ура-а-а-а ...

У СВИТІ КАЗОК

Найперші казки, які чує маленька дитина – це казки про звірів. Численні герої «Рукавички», «Колобка», «Кози-дерези» і «Пана Коцького» промовляють до них українською мовою. І змалку ми знаємо, що Лисичка руда та хитра, Вовк жорстокий і дурний, Ведмідь сильний і незграбний, Заєць боягузливий і швидкий.

Як пес вовка в чоботи взув

(Польська народна казка)

В одному дворі був великий пес. Якось уранці приходить до нього вовк і грізно каже:

– Я тебе з'їм.

А пес проситься:

– Мій любий, не їж мене, я тобі чоботи справлю.

– Ану справ.

– Добре, тільки щоб ти ніколи не ходив у цих чоботях по росі та по воді.

А там недалечко була велика купа грязюки. Пес звелів вовкові влізти на ту купу, ще й добре потупати. Вовк так і зробив. Ноги в нього стали чорні-чорнісінькі аж до колін.

– Оце ти й узувся в чоботи! – мовить пес. – Як не віриш – подивися на мого господаря; він теж у таких чоботях ходить. Тільки ж пам'ятай, що я тобі казав: ніколи не ходи по росі та по воді, бо вода забере в тебе чоботи. А інших я тобі вже не справлю.

Послухався вовк, ліг та й лежить. Лежить день, лежить другий, лежить і третій, аж поки так їсти захотів, що хоч плач. Не витримав, устав і пішов шукати чогось попоїсти. Перебрів через струмок, глянув на свої ноги – а чобіт немає.

Розсердився вовк і побіг до пса.

– Ти які це мені чоботи справив, що їх уже й немає?! Ось я тебе з'їм!

– Я ж тобі казав: не ходи по воді. Вода твої чоботи й забрала. А других я тобі вже не

справлю, хоч ти мене вбий. Коли хочеш, будемо судитися.

– То ходімо до суду!

Дорогою вовк запросив собі на допомогу ведмедя й дикого кабана, а пес – ката й півня. Отак вони й ішли: попереду вовк, потім ведмідь і кабан, а за ними пес із своїми свідками.

Ось вовк і каже стиха ведмедю:

– Ану, Бурмилу, вилазь на ялину!

А кабанові:

– Зарийся в листя, щоб тебе не було видко. Ми зараз тут самі суд зробимо. Як пес підійде сюди, я схоплю його, а ви сидіть тихо. Може, він буде пручатися, то ви біжіть мені на допомогу. Втрюх ми його подужаємо.

А пес іде й не знає, що вовк проти нього замислив. За ним біжить півень, за півнем кіт.

Півень біжить і приказує:

– Так-так-так!

А ведмідь сидить на ялині й думає, що то пес і кіт змовляються вбити вовка, а півень притакує.

Кіт ішов, ішов та й задер хвоста вгору. Злякався ведмідь і каже вовкові:

– Е, знаєш що? Погано нам буде! Бачиш, як він підняв хвоста догори: то він хоче нас протромити.

Саме тут кабан ворухнув хвостом у листі. Кіт побачив, скочив у листя та як схопить кабана за хвіст – думав, що то

миша шарудить. Кабан заверещав і вискочив з листя, а кіт з переляку – шусть на ялину, якраз туди, де ведмідь сидів! Ведмідь подумав, що кіт уже вбив кабана, а оце лізе до нього, – й подерся вгору. А кіт за ним. Вже ведмедеві й дертися нема куди. Не вдержавсь він на тонких гілках і гелпнувся на землю. Підхопився та як дремене – тільки в лісі загуло.

Кабан з переляку й собі забіг хтозна-куди.

А вовк ніби й не чує нічого. Загарчав і кинувся на пса. Але він не їв три дні й дуже охляв, а пес був великий і сильний. Вчепився у вовка – тільки шерсть полетіла.

Зрозумів вовк, що не подужає, і почав кликати своїх помічників. А їх і духу немає.

Тут пес перекинув вовка на землю.

– Пиши, – каже, – на листку, що я тобі нічого не винен.

Нічого не вдієш, довелося вовкові скоритися.

Прибіг пес додому й сховав листок під стріху. На горішці були миші; схопили вони той листок і з'їли.

Тоді пес напався на ката: чом він не розігнав мишей. А кіт напався на мишей і почав їх ганяти.

З того часу воно так і ведеться, що вовк злий на пса, пес на ката, а кіт на мишей.

Галина Демченко

Чудесний цвіт

Ще в травні, під весняний хор птахів, липа густо вкрилася круглястим, з дрібними зазублинками, листям.

– Як наслухаюсь пташиних співів досхочу, – говорила вона, – тоді й цвістиму.

Так вона без цвіту й простояла до самісінького літа.

– Мое гілля аж гнеться од яблук, що поналивалися соком, – раділа яблунька.

– А я вже вдосталь всіх пригостила червоними ягідками, – хвалилась сунічка.

З луків дихнув лагідний вітер і приніс пахощі літніх трав і свіжого сіна.

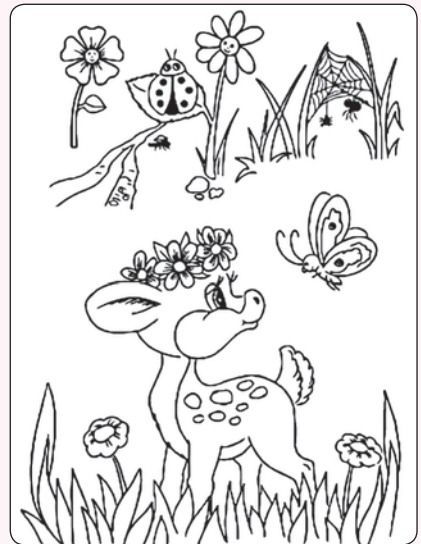
– Ой, – схаменулась липа, – пора і мені гілля заквітчати.

– Уже час, уже час, – загули бджоли, бо добре знали ціну липовому цвіту. І коли вони якось прилетіли ранком – липу не можна було впізнати.

– Яке ще дерево може похвалитися таким прекрасним, золотистим цвітом, – говорили поміж себе бджоли, – і скільки в ньому соку!

Справді, в пахучих квіточках липи блищали росянки солодкого нектару. Притих вітер, щоб не заважати бджолам. Пере호жі вслухалися в дружне гудіння і сповільнювали ходу, вдихаючи чудодійний аромат липового цвіту.

– Хай здорові будуть люди від мого цвіту і від мого меду, – говорила липа, горда за свій чудесний цвіт.

Розмалюй.

М. Познанська

ЧЕРВЕНЬ

В золотій хустинці
Дорогі гостинці
Червень нам приніс,
Ягоди-суніці
В лісі у травиці
Розсипає скрізь.
І чомусь здається –
Все навкруг сміється:
Луки, гай, ріка.
Ловимо в долоні
Промінці червоні –
Ой, теплінь яка!

Літо збирає, а зима з'їдає.

(Українська народна приказка)

Володимир Верховень

Червень

Червоні барви і зелені,
Де червень з фарбами ходив.
І літо проситься у жмені –
Рясною стиглістю садів.
І ластовиння на обличчя,
Немов метелики, сіда.
А літо далі, далі кличе,
Де навіть стежка – золота...

Розмалюй.

ДЛЯ РОЗВАГИ І ПІЗНАННЯ

Руїни Зборівського замку (у народі ще його називають Маковицею), що на Бардіївщині. Побудували його коротко після 1317 року.

З'ясуй, куди по своїй доріжці дійде кожен песик.

Володимир Лучук

Посаджу я квіти

Мамо, дай лопатку,
Я піду копати грядку.
Рожі, мальви і дзвіночки
Посаджу я в три рядочки.
Буде їх роса поїти,
Буде щедро сонце гріти.
Як до школи вперше йтиму –
Ось такий букет нестиму!

Полунички у сметанці
Приготує мама вранці.
Літо бавиться в дворі,
Знов кусають комарі!
(Червень)

Григорій Фалькович

Засинає ліва ніжка

Спати я іще не хочу.
Спати я ще не готова.
Хай заснуть спочатку очі –
Потихеньку, поступово.

Потім хай заснуть косички,
Далі – брови, ніс і щічки,
Ліве вушко, праве вушко,
Потім – шийка і подушка,
Потім – ковдра, потім – ліжко,
Ліва ніжка, права ніжка.

Ну, а ручки, що вони?
А про ручки вже й не знаю.
Я, напевне, засинаю...
Я давно вже бачу сни...

Замок Паланок (Мукачівський замок) у закарпатському місті Мукачеві. Унікальний зразок середньовічної фортифікаційної архітектури, з поєднанням різних стилів. Одна з найцінніших історичних і військово-архітектурних пам'яток Закарпаття XIV-XVII століть.

З поштової скриньки

Софія Київська – пам'ятка української архітектури і монументального живопису, споруда часів України-Русі (11-е століття). Одна з найголовніших християнських святинь Східної Європи, історичний центр Київської митрополії. Ансамбль Софійського монастиря занесено до спадщини ЮНЕСКО.

Володимир Ладижець

Не впізнала навіть мама

Я побігла вранці боса
У сріблястї роси.
Над криничкою у гаю
Розчесала коси.

Милась гарно в студениці,
Ранок привітала
У траві біля криниці
Квітів назбирала.

А прибігла я під хату,
Глянула в віконце –
Не впізнала навіть мама:
Чи то я, чи сонце?

Л. Голота

ЧЕРВЕНЬ

Червень – це черешні,
Стигли, соковиті,
Це – червоні вишні,
Солодом налиті.

Містечко Гобітхіл

У селищі Верховина в Карпатах улітку постане містечко Гобітхіл, яке поєднуватиме культуру і традиції казкової Гобітанії й реальної Гуцульщини.

Гобітхіл не буде готельним комплексом або турбазою. Кожна хатина матиме окремого власника, який вирішуватиме, чи здавати своє житло в оренду чи ні.

У цього місця будуть свої герб, прапор, пошта, гроші, правила та інші символи. Єдиною домінуючою релігією Гобітхіла є любов до України, збереження та відтворення традицій карпатських гір і віра в добро.

Головне завдання – витягти дітей з інтернету і затагти в природу.

Лідія Кир'яненко

Червень в літо поверта

Відбував квітучий травень,
червень в літо поверта.
Пташеняток у гніздечку
ще лякає висота.

Але скоро вже крилята
підростуть в них – і тоді
закружляють у повітрі,
як листочки по воді.

На грядках, немов рубіни,
виграють суніць ряди.
Соком повняться під сонцем,
наливаючись, плоди.

Домик Гобітів – із фільмів, які є вільною екранізацією творів Джона Толкіна «Гобіт, або Туди і Звідти» та «Володар пернів».

Ура-а-а-а ...

І. Кожішок

ДЕВ'ЯТЕРО

Було колись дев'ятеро курчат. Вісім називалися різно, дев'яте звалося Ціпа. Коли курка знаходила зерно, то вісім курчат раділи, а дев'яте сумувало. «Жаль, – думало воно, – що нас дев'ятеро; коли б я було одно, то зерно було б моє».

Раз пообіцяла курка курчатам, що принесе їм колосок, як знайде в стерні за тиню. Вона перелетіла за тиню; курчата ждали на дворі. Восьмеро тішились, що будуть колоском ділитись, а Ціпа отак собі думала: «Перестріну маму і цілий колосок від неї виманю собі». Пішла потай, та далеко не зайшла. У городі була ямочка, – Ціпа, спішучи, впала в неї і не могла вилізти! Плакала, стогнала, але ніхто не чув її плачу. Тим часом курка вернулася іншою дорогою, полічила курчат, побачила, що одного бракує, і спиталася: «Де поділася наша Ціпа?» Але ніхто не знав.

Розбіглися курчата по дворі шукати, а одно зайшло на

город і тут почуло, що щось пищить жалібенько. Курча побігло на голос, знайшло сестричку в ямці та й гука: «Почекай, кину тобі вниз прутика, той вискочиш!» Ціпа стала на прутик, та з ямки вилізти не могла. Курча назбирало сухого листу, галузок, піску та камінчиків, але ямочка була глибока, і Ціпа все стогнала:

«Згину я, бідна, згину! Шкода, що тут нема всіх інших». Тоді побігло курча по інших, і всі вони почали зносити до ямки трісочки, стебла, траву, грудки – все, що знаходили в городі. Ямка хутко вирівнювалася, і Ціпа вилазила все вище та вище. Далі – гоп! – вискочила з ямки й зраділа: «Добре, що нас дев'ятеро. Коли б я була сама, була б загинула!»

Григорій Фалькович

КОЛОСКОВА КОЛИСКОВА

Поле. Зорі. Ніч казкова.
Долинає тихий спів.
То лунає коліскова:
Не людська, а коліскова –
Найніжніша коліскова –
Для маленьких колосків.

Дмитро Білоус

ОЛЕНЧИНЕ ГОРЕ

Плаче Оленка,
Плаче, рида. –
Що мені робити?
Просто біда.
Залетіло в хату
Пташеня мале.

Я йому хотіла
Помогти, але...
Я його піймала,
Щоб надвір пустить.
Злегка підкидаю –
Пада, не летить.
Роззявля роточок
Мій маленький гість.
Хлібця я давала,
Але він не їсть.
Я зловила муху –
Їжа знов не та,
Дзьобом перекусить,
Тільки не ковта.
Що ж... як я робила
Все це навмання...
Адже я не знала,
Що за пташеня...
Сіре... ще й біленьке
На крилі було.
Я дала водички –
Кашлять почало.
Може, десь забилося,
Летючи сюди?
Може, захлинулось,
Як дала води?
Помогти хотіла,
А воно... вмира... –
Плаче Оленка,
Сльози втира...
– Це якби був дома
Коля, старший брат,
Знав би, що робити,
Адже він юннат!

Ой чиє то сіно?

Стримано

Ой чи-є то сі-но? Чи-ї то по-ко-си?
Чи - я то дів - чи - на
роз - пус - ти - ла ко - си?

Ой чиє то сіно?
Чиї то покоси?
Чия то дівчина
Розпустила коси?

Коси розпустила,
Плечі застелила,
Вийшла за нелюба –
Жалю наробила.

– Ой жалю мій, жалю,
Великий печалю,
Приїхали гості
З далекого краю.

Приїхали гості
Та й засіли місце,
Приїхав мій милий
Та й не мав де сісти.

Ой чиє то сіно?
Чиї то покоси?
Чия то дівчина
Розпустила коси?

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Дмитро Білоус

Український письменник **Дмитро Григорович Білоус** народився 24 квітня 1920 р. у селі Курмани Недригайлівського району на Сумщині в селянській родині. Навчався на робітфаці в Харківському університеті, звідки добровольцем пішов на фронті Великої Вітчизняної війни. Згодом закінчив

філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1945 р.) та аспірантуру при кафедрі української літератури (1948 р.).

Дмитро Білоус був членом Спілки письменників України (1947 р.). Працював відповідальним секретарем журналу «Дніпро», у видавництві «Молодь». Керував поетичною студією при Кабінеті молодого автора, яку закінчили багато згодом гарних українських поетів.

Друкватися розпочав 1935 р. Першу збірку гумористичних і сатиричних віршів «Осколочим!» видав у 1948 р. Тоді ж почав виступати з віршами в дитячих журналах, з яких згодом упорядкував книжку для юного читача «Пташині голоси» (1956). Побачили світ й інші його книжки для дітей: «Упертий Гриць» (1959), «Лікарня в зоопарку» (1962), «Турботливі друзі» (1970), «Сад на Лисій горі» (1972), «Веселий Кут» (1979), «Диво калинове» (1988), «Вибране» (1990). Збірка «Диво калинове» удостоєна Державної премії України імені Т. Г. Шевченка.

Твори Дмитра Білоуса перекладені білоруською, болгарською, литовською, латиською, російською, узбецькою та іншими мовами.

Займався перекладами, зокрема, перекладав з білоруської, болгарської, литовської, російської мов.

Помер 13 жовтня 2004 року.

На світі білому єдине,
як і Дніпрова течія,
домашнє вогнище родинне,
оселя наша і сім'я.

Дмитро Білоус

Дмитро Білоус

ВІЧНО ЖИВА

А мова не корилася царю –
Ані царю, ані його сатрапам,
Орлом двоглавим стаючи на прю,
Що брав її у пазуристі лапи.

Несла устами відданих синів
Мужицьку правду, ту, що є колюча,
Сміялася з ненависних панів,
Що їхня правда на всі боки гнуча.

Плюндрованій, не надавали прав,
Немов на звіра, об'являли лови.
Орел впивався в душу, тіло рвав –
Він був безмозкий, хоч і двоголовий.

Заборонити дереву рости,
Ширяти вольній птиці у блакиті,
Живій ріці між берегів плисти,
Ходити сонцю по своїй орбіті?

Заборонить дощеві поливать
Гінке стебло, щоб не зросло колосся,
Поетові – писать і малювать,
Щоб приректи народ на безголосся?

О як хотіла, прагла воля зла,
Щоб ти була лиш суржик, мішанина:
Щоб вічно недорікою була
На втіху скалозуба-міщанина!

Хай давню жуйку міщанин жує, –
Воскресни, піднеслися духом люди.
Бо є на світі совість, правда є,
1 рідна мова є і вічно буде!

*Коли забув ти рідну мову,
Яка б та мова не була –
Ти втратив корінь і основу
Ти обчухрав себе до тла.*

Дмитро Білоус

Дмитро Білоус

ХЛІБ І СЛОВО

У стінах храмів і колиб
сіє нам святково,
як сонце, випечений хліб
і виплекане слово.

І люблять люди з давнини,
як сонце незагасне,
і свій духмяний хліб ясний,
і рідне слово красне.

Бо як запахне людям хліб,
їм тихо дзвонить колос,
і золотом сіє сніп
під жайворона голос.

І, мабуть, тому кожну мить
бешкетнику-харцизі
їх слово батьківське звучить
як заповідь у книзі,

цей сплав чудесний, золотий
з ядристих зерен-літер:
«Не кидай хліба – він святий,
не кидай слів на вітер!»

Дмитро Білоус

Турботливі друзі

Як тільки прокинеться
Петрик у хаті – радіють
під вікнами друзі пернаті.
Підніметься з ліжка,
відкриє фіранку, а голуб
воркує:

– Доб-р-ого р-р-анку!
Горобчики ж можуть

завдати і кривди, бо все
про уроки:

– Чи вчив ти? Чи вчив
ти? Та ще й прискіпуючі
– зачівкають хором:

– Чи вчив ти, чи вчив ти,
що задано вчора?

А десь захопився гулянням
чи грою – від друзів
пернатих немає спокою.

– А ско-ро уро-ки! А ско-
ро уроки!..

Сирна запіканка з ягодами

Інгредієнти для приготування: домашній сир – 500 г, ванільна есенція – 1 ч. ложка, цукор – 6 ст. ложок, борошно – 1/4 чашки, йогурт – 200 г, яйця – 2 шт., ягоди і фрукти – 200-300 г, мед (рідкий) за смаком.

Як приготувати : Сир, яйця і цукор збийте в однорідну пишну масу. Додайте йогурт і ванільну есенцію, збийте. Потім додайте борошно і знову збийте до однорідності. Маса повинна вийти досить пишною. Додайте в масу ягоди, перемішайте. Масу викладіть в змащені вершковим маслом формочки. Запікайте в розігрітій до 180 °С духовці 40 хвилин. Ягоди і порізані фрукти занурте в рідкий мед і викладіть на запіканки.

Олена Гешко

Руденьке кошеня

Кошенятко усміхнулось –
На подушці потягнулось.

Сонечко – в віконечко!
Котик – наче сонечко:

Він руденький і пухнастий,
Ще й веселий та смугастий.

Нам і кошеняті
Весело у хаті.

Катерина Перелісна

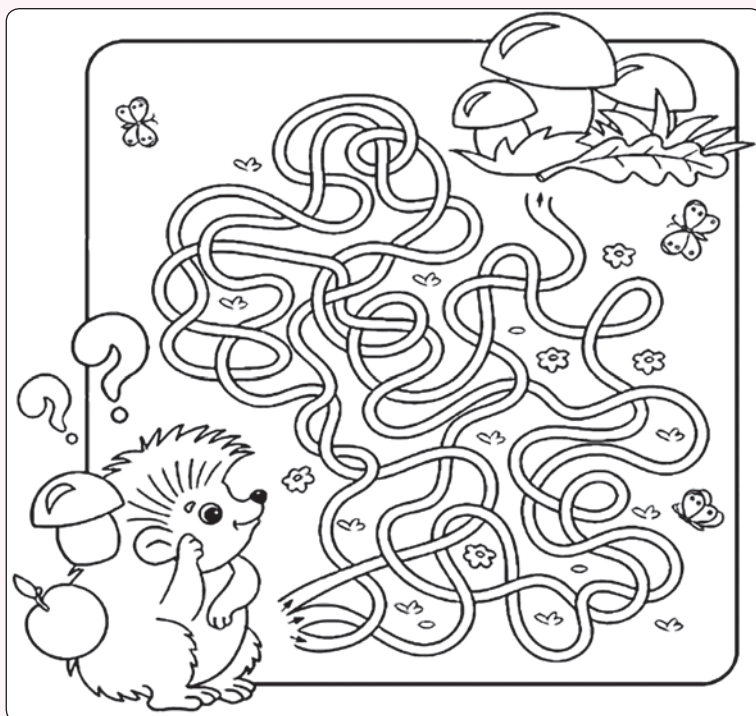
Гарне слово

Мама! Мама! – гарне слово,
Тільки скажеш – все готове!
«Мамо, кашки!» – кашка є.
«Мамо, чаю!» – вже наллє.
«Мамо спатки!» – вже роздітий,
І у ліжку, і укритий.
«Мамо, ніжку зав'яжи!»
«Мамо, казку розкажи!»
Мама! Мама! – гарне слово!
Тільки скажеш – все готове!

Микола Сингаївський

Життя моє без вітру – не життя...

Життя моє без вітру – не життя,
Без вітру я себе не уявляю.
Супроти нього я, немов дитя,
Та з вітром крила розправляю.
Життя моє без неба – не життя,
Без неба я себе не уявляю.
До нього прагнуть розум і чуття,
Мов шлях свій починають з небокраю.
Життя моє без пісні – не життя.
Без неї я себе не уявляю.
Душа моя – мелодії дитя,
Тому душею зроду я співаю.

Допоможи їжачку знайти дорогу до грибів.

ура-а-а-а...

Анатолій Качан

Ластівчані ігри

Ластівки над річкою граються щодня:
Ластів'ята ластівку вчать доганять.

В небі, де розлита синя акварель,
Ластів'ята з вереском крутять карусель.

Крутять мертві петлі і на віражі
Ледь води торкаються біля комишів.

Ось вони під хмарою, ось вони вже тут,
На польоті брючім воду з річки п'ють.

Ті веселі ігри з виском пополам
Стануть у пригоді юним ластівкам.

Стануть у пригоді в рідній стороні,
Понад морем Чорним і на чужині.

Відтепер грайливих, спритних ластів'ят
Вже не схопить в кігті яструбок-пірат.

Може й наші ігри, перші відкриття
Стануть у пригоді на стежках життя.

Як минеться літо, крикнем ластівкам:
Завтра вам до вирію і до школи – нам!

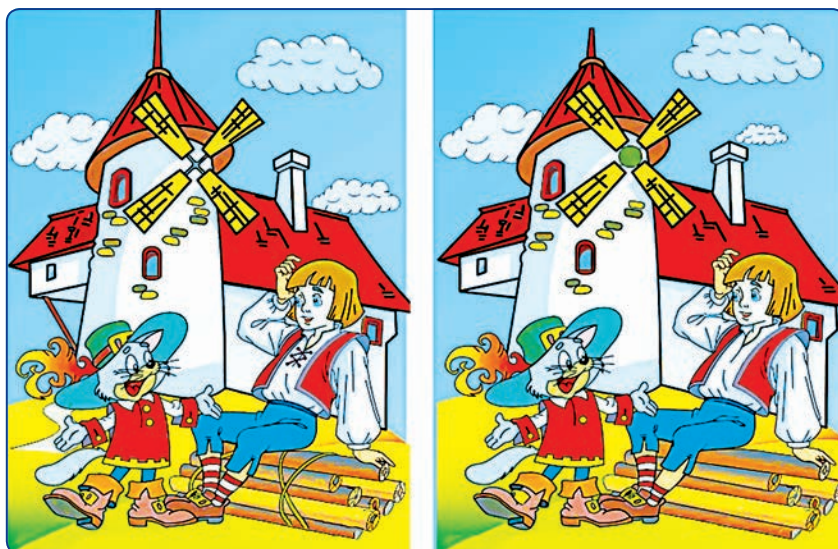
З'ясуй, куди долетить кожна бджілка.

Володимир Ладижець Дідусева біда

– Ой, дідусю,
Чом це в тебе
Біла борода?
– То зі мною,
Люба внучко,
Трапилась біда.
Я в обід якогось дня
За столом крутився,
Перекинув там горня
Й молоком облився.

Микола Воробйов Біла шкарлупа місяця

Увечері біля хвіртки
півні жевріють,
а діти, що пізно від річки
вертаються,
розповідають про білу
шкарлупу місяця
на дні річки.

Знайди 12 розбіжностей.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.